

RENNY VAN ROYEN

v.d.H^{JR}

MINETJE

HET ZWERVERTJE

G.F. CALLENBACH N.V. NIJKERK

Mineetje, het zwervertje

Zwart-wit tekeningen van Nans van Leeuwen

Minetje, het zwervertje

DOOR

RENNY VAN ROYEN

Ē

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

Henk heeft verdriet.

De zon schijnt vrolijk, maar die maakt hem nu niet blij. Een lievenheersbeestje strijkt neer op een grashalm, vlak voor hem.

Hij kijkt er naar, maar probeert niet het te pakken.

En anders vindt hij het altijd zo leuk als het op zijn hand zit.

Je kunt het dan zo goed bekijken, de zwarte stipjes op de rode schildjes. Tot het rrrtss, ineens wegvliegt.

Nu kun je wel zien, dat Henk ècht verdrietig is, als hij dat lievenheersbeestje zo maar laat zitten.

Wat is er dan?

Och, hij had een lief, zwart poesje. Het was nog maar een paar weken bij hem. En nu is Minetje al twee dagen weg. Het helpt niet of Henk al roept: „Minetje, Minetje, kom bij het baasje!”

Het helpt niet of hij met een bordje rammelt op de tegels van het tuinpaadje en vleit: „Poesje, poesje, een lekker bakje melk, kom dan!”

Minetje is weg en blijft weg.

Henk heeft geen zin om te spelen, al is het Woensdagmiddag. Hij zit maar in de tuin op de tegels. Af en toe roept hij nog eens, dan weer gaat hij in de tuinen van de burens zoeken en vragen. Maar niemand heeft Minetje, het lieve zwarte poeskind, gezien.

Moeder roept Henk binnen om te eten.

Maar hij heeft geen trek.

En toch zit in de schaal zijn lievelingskostje, appelmoes met veel suiker. Op zijn bord liggen aan het randje stukjes heerlijke biefstuk.

Anders kwam Minetje altijd bedelen, legde zijn voorpootjes op je knie en keek je dan smekend aan.

Als je hem dan een paar stukjes vlees gaf, smaakte de rest je dubbel lekker.

Daar denkt Henk over als hij met zijn vork speelt.

Moeder ziet het.

Ze trekt hem naar zich toe.

„Minetje heeft ergens wel een goed tehuis gevonden,” zegt ze, „huil nu niet meer. Je krijgt nog wel eens een ander poesje.”

„Het gaat niet om een ander poesje,” zegt Henk, „maar om Minetje. Als ik nu maar wist, dat iemand goed voor hem zorgde.” Zijn stem beeft als hij dat zegt.

„Dat zal heus wel, niemand kan zo'n lief poesje buiten zijn deur zetten.”

Dat troost hem weer een beetje. Moeder zal het wel weten.
Na het eten gaat vader een spelletje met hem dammen. Henk is slim, hij let goed op. Warempel, vader verliest het.
Dan brengt moeder hem naar bed.
Voor zij de gordijnen dichtschuift, kijkt zij even naar buiten.
Henk komt naast haar staan en kijkt ook.
Er zijn grote wolken en er is een lachende maan aan de hemel.
De wolken schuiven af en toe snel voorbij zijn glundere gezicht, sterretjes spelen verstoppertje achter die wolken en komen dan ineens olijk te voorschijn.
Henk vindt het wel mooi, maar is toch blij als de gordijnen dicht zijn en hij lekker togedekt in zijn bedje ligt.
Als hij zijn gebedje gedaan heeft, geeft moeder hem een nachtkus.
Dan gaat zij naar beneden.
Nu ligt hij alleen. Hij denkt aan het donker buiten, die grote wolken, die maan. En aan het kleine poesje. Misschien moet het wel heel alleen in die donkere nacht buiten slapen.
Het kijkt misschien wel angstig naar de maan en de sterren, ach, het poesje weet ook niet, dat daar achter die maan en die sterren God woont.
Ineens wordt Henk blij en heel rustig.
Hoe kon hij dit nu vergeten? God zorgt toch voor iedereen, dus ook voor Minetje, waar hij ook is.
Nu kan hij op zijn zij gaan liggen en rustig gaan slapen, nu komt alles goed.

O, o, wat tikkelt die regen tegen de ruiten! Henk wordt er wakker van. En de wind blaast de rode en gele blaadjes van de bomen.
„Het is echt October,” zegt moeder als ze Henk een kopje thee brengt.

Hij moet nu opstaan, het is halfacht, hij moet zich wassen, zich aankleden en ontbijten. En dan naar school!

Moeder gaat straks naar oma. Die is vandaag tachtig jaar. Dat is heel oud. Henk is acht. Oma is dus tien keer zo oud als Henk. Moeder gaat al heel vroeg weg. Zij moet met de trein mee.

Henk heeft voor oma een mooie tekening gemaakt. Een huis met een rood dak, een groene regenton er naast en een grote boom aan de andere kant. Vóór het huis is een perk met bloemen. Vogels vliegen over het huis en de zon kijkt achter een wolk vandaan.

In dat huis zal oma wel willen wonen.

De tekening zit tussen karton in moeders tas.

Zou oma blij zijn met Henks cadeau?

Daar denkt hij over als hij zit te ontbijten.

Moeder komt binnen.

Zij heeft haar hoed al op en haar mantel aan.

„Dag, jongen,” zegt zij en geeft Henk een kus. „Teuna zal goed voor je zorgen. Jij ook gehoorzaam wezen, hoor!”

Teuna is het dienstmeisje. Henk houdt veel van haar. Natuurlijk zal hij gehoorzaam wezen.

Voor het raam kijkt hij moeder na.

Ze zwaait nog eens naar hem. Hij zwaait terug.

De regen is gelukkig opgehouden. Maar de straten zijn nog erg nat.

Teuna komt binnen met een beker warme melk.

Maar Henk staat nog aan het raam. Hij ziet in de verte zijn vriendje. Kari. Die komt hard aanlopen.

Als hij Henk voor het raam ziet staan, schreeuwt hij: „Je poesje! Je poesje zit op de muur bij de school!”

Henk is al weg.

Teuna ziet hem niet.

Die haalt boven de bedden af.

Zonder jas vliegt Henk de deur uit. Dat is wel dom, want het is herfst en de wind is koud.

Maar Henk heeft zo naar zijn poesje verlangd. Hij kan nu niet aan een jas denken als Minetje op de schoolmuur zit te wachten.

Hij holt de straat door. Kari holt mee. Daar zijn ze bij school. En warempel, op de schoolmuur zit een zwart poesje.

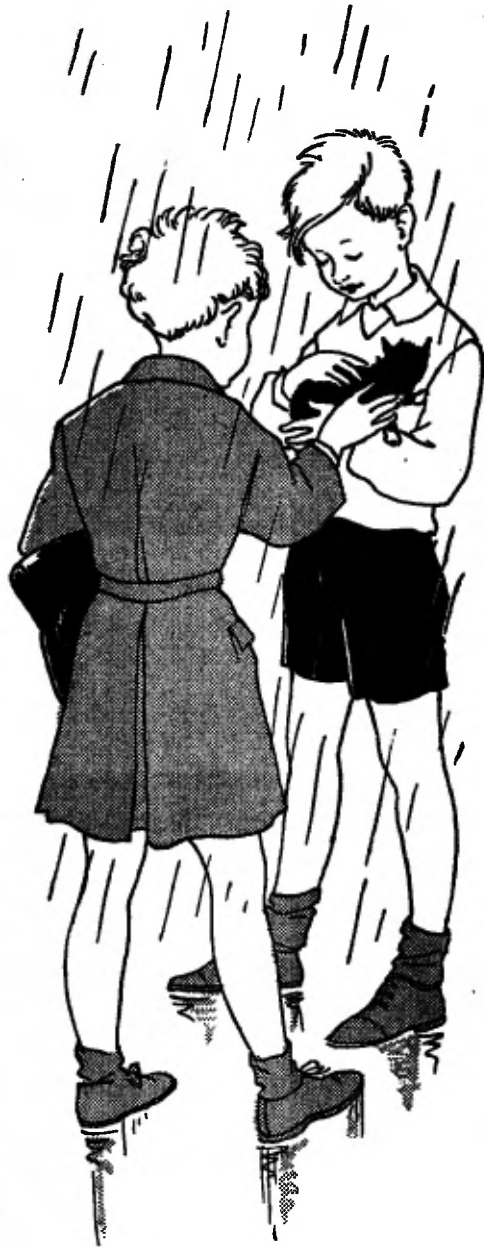
Maar Minetje is het niet. Minetje is helemaal zwart. En dit poesje heeft witte pootjes en een witte bef.

Maar wel is het net zo klein. Het mauwt zo klaaglijk. En het is zo nat.

Kari tilt Henk omhoog. Dan kan Henk het poesje boven op de muur pakken.

Ach, wat een mager lijfje! Het begint met een ruw tongetje Henks hand te likken.

„Wat een lief beestje!” zegt Henk.

„Het is een zwervertje,” zegt Kari, „het hoort hier niet.”
„Ik neem het mee naar huis. Minetje is nu misschien wel bij een ander jongetje. Nu houd ik dit poesje.”

„Mag dat van je moeder?”

„O ja, dat vindt ze vast goed! Het is een zwervertje zeg je toch, nu, daar móet je toch wel voor zorgen.”

Ze lopen vlug naar huis, maar hollen nu niet. Dat zou het poesje niet prettig vinden. Het zit op Henks arm vergenoegd te kijken. En het mauwt niet meer. Het is zeker blij, dat het een baasje gevonden heeft.

Teuna staat al aan het tuinhok.

„Waar blijf je toch, Henk? En je melk staat er nog. En zonder jas? Foei!”

Dan ziet ze het vreemde poesje.

„Maar dat is Minetje toch niet? Dat is een vreemde kat!”

„Ja maar, Teuna, het is een zwervertje. Het heeft geen thuis! Geef hem een bakje melk!”

„Ik wil hem wel een bakje melk geven. Maar je mag hem niet houden.”

Vol angst kijkt Henk Teuna aan.

„Maar Teuna, het is een zwervertje. Het heeft geen thuis. We móeten het wel houden!”

Teuna zet een bakje warme melk buiten de keukendeur op de tegels.

Wat heeft het een honger en een dorst! Het wringt zich haast uit Henks armen als het de melk ziet.

Henk zet het poesje voorzichtig neer. Kijk dat kleine tongetje eens slobberen! Zijn mager lijfje beweegt op en neer, zo hard drinkt hij.

„Drink jij ook je melk, Henk, je moet naar school, het is bijna negen uur!”

Als Henk zijn melk opgedronken heeft, is ook poesjes bakje

leeg. Voldaan likt hij links en rechts zijn bekje nog eens af.
Henk doet het ook en nu lachen ze alle drie.

Het poesje kijkt op en zegt: „Mauw!”

Dan horen ze de schoolbel luiden.

Nu is het hollen.

Maar Henk roept toch nog tegen Teuna: „Het is een zwervertje, hoor, je móet het houden. Denk aan Minetje, daar moet nu ook iemand voor zorgen!”

Dan rent hij weg, te laat komen wil hij niet. Maar onder 't hollen denkt hij: „Als Teuna het maar binnenhaalt. Moeder zal het best goedvinden.”

Maar Teuna haalt het poesje niet binnen!

Zij doet de keukendeur dicht.

Zij denkt: „Dan loopt hij wel weg!”

Teuna houdt niet van poesen.

Zij vergeten als ze klein zijn wel eens, wanneer ze naar buiten moeten. En dan moet Teuna dat opruimen. Dat vindt ze niet prettig. Daarom sluit ze de keukendeur.

Het poesje schrikt. Het wil naar binnen. Daarom zet het de voorpootjes tegen de keukendeur, kijkt naar boven in Teuna's gezicht en roept: „Mauw! mauw!”

Teuna gaat gauw weg. Ze vindt het toch naar, dat het kleine ding zo alleen buiten is.

Ze gaat maar vlug de kamer doen. Dan vergeet ze het poesje wel.

Maar als ze na een half uur in de keuken komt, loopt het angstig voor de deur heen en weer, nog steeds hard mauwend.

Teuna hoort wel wat het roept.

„Laat me toch binnen! Ik ben verdwaald! Ik zoek een vrouw en een klein baasje. En dat is hier! Ik ben 's nachts zo bang! Het is dan zo donker! En al zo koud. En er zijn grote katten, die naar mij blazen en mij willen bijten!”

Weer gaat Teuna gauw weg. Ze wil er niet naar horen!

Nu gaat ze de slaapkamers doen aan de voorkant. Als ze daarmee klaar is, zal het poesje toch wel weggelopen zijn.

Als ze naar beneden komt en de keukendeur voorzichtig opendoet, hoort ze niets meer.

„Ha, gelukkig, hij is weg!” denkt ze. Maar dan schrikt ze, want ze moet ook ineens denken aan Henk en hoe bedroefd hij wezen zal als hij thuiskomt en het poesje is er niet meer.

Ze loopt gauw naar de keukendeur. Ze kijkt door het raam. Nee, het poesje is weg! En nu schaamt Teuna zich. Het is toch niet mooi van haar om zo'n klein poesje niet binnen te halen, ze weet dat Henks moeder het best goed zal vinden, juist omdat Henk zoveel verdriet had om het weggelopen Minetje.

En nu zou ze graag willen, dat het kleine diertje nog maar voor de keukendeur zat.

Wacht eens, wat ligt daar in een hoekje boven op de schuur? Iets zwarts, dat snel op en neer gaat.

Het is het poesje, dat van verdriet en moeheid in slaap is gevallen.

Teuna lacht. Gelukkig dat het er nog is. Ze pakt het voorzichtig van de schuur.

„Kom maar, klein ding,” zegt ze, „wees maar niet meer bang, we zullen wel goed voor je zorgen. Zo klein en dan alleen op de wereld, dat gaat toch ook niet. En Teuna zal wel wat opruimen als het moet.”

Het is net of het poesje alles begrijpt wat Teuna zegt. Het geeft kopjes en net als bij Henk likt het Teuna's hand.

Het krijgt nog een bakje melk. En dan legt Teuna het in de mand van Minet, waarin een heerlijk zacht kussentje ligt.

Dan wast ze de kopjes af. En terwijl ze dat doet, zingt ze een vrolijk lied. Zo blij is ze, dat het poesje toch maar veilig binnen ligt.

Henk zit nu op school. Onder het sommen maken en het lezen ziet hij steeds het poesje voor zich. Hij zal het ook Minetje noemen. Dan is het net of hij zijn eigen poes toch weer terug heeft.

„Henk, waar zijn we met lezen?” vraagt de juffrouw.

Hij schrikt, hij weet het niet.

„Blijf jij om twaalf uur maar eens zitten!” zegt de juffrouw een beetje boos.

In plaats van gauw naar huis te hollen, zit hij nu in de lege klas als alle kinderen allang weg zijn.

Daar komt de juffrouw aan.

„En Henk,” zegt zij, „waar dacht je aan, toen je niet wist waar het was met lezen?”

Henk krijgt een kleur.

„Aan het poesje, juffrouw!”

„Welk poesje?” vraagt de juffrouw vriendelijk.

En nu vertelt Henk alles. Van Minetje, die al zo lang weg is. Van dit nieuwe Minetje, dat hij nu zo graag houden wil. Van Teuna, die dit niet wil. En van moeder, die naar oma is. Dat is nu juist zo jammer, want moeder zou het best goedvinden van dat poesje.

„Ga dan maar gauw naar huis om te kijken of het er nog is. Ik denk wel, dat Teuna het toch binnengelaten heeft.”

O, wat holt die Henk nu hard.

Als hij de achtertuin binnenrent, hoort hij Teuna zingen. Dat klinkt mooi. Ze zou vast niet zingen als ze het poesje niet had binnengehaald.

Daar ziet hij haar. Ze zwaait vrolijk naar hem.

„Minetje is binnen in zijn mandje, hoor!”

„Wat fijn!” juicht Henk.

Hij loopt zachtjes naar binnen, anders schrikt het beestje. Ja hoor, daar ligt het heerlijk te slapen. Het zonnetje kijkt net

door het raam naar binnen. En dat schijnt op het zwarte vel, het witte befje en de pootjes.

O, wat vindt Henk dat kattekindje lief. Hij is zijn andere Minetje niet vergeten, maar nu hij weer voor dit beestje zorgen mag, gelooft hij zeker, dat ook het andere poesje een goed tehuis heeft gekregen.

Minetje wordt wakker. Het bekje gaat wijd open. Het gaapt. De rose tong is nu goed te zien. Dan rekt het zich uit en staat op. Het strijkt langs Henks been en begint hard te spinnen. O, o, wat is Henk blij!

Als vader 's avonds thuiskomt, loopt Henk hem tegemoet met Minetje op de arm. Wat trekt vader een verbaasd gezicht. Hij aait het poesje over het gladde kopje. Het spint hard, het lijkt wel een koffiemolen.

„Wat een lief diertje!” zegt vader vrolijk. Hij is blij, omdat Henk blij is. Dat zijn vaders altijd als hun kinderen plezier hebben. En moeders natuurlijk ook. Maar moeder is er nu nog niet. Die komt heel laat thuis.

Henk ligt dan al lang te slapen.

Het poesje slaapt ook. Maar nu niet buiten in het donker. Het ligt lekker in het mandje in de bijkeuken. Een grote bak met aarde staat er naast. Laat het nu maar regenen, laat het nu maar waaien, het merkt er niets van. En als buiten honden blaffen en grote katers krijsen, is het lekker niet meer bang. Het heeft nu een baasje, dat voor hem zorgt en dat is net wat kleine poesjes nodig hebben.

Henk is al heel vroeg wakker. Zou het poesje nog slapen? En wat zal moeder blij zijn! En zou oma de tekening mooi gevonden hebben? Hij houdt het niet meer uit in bed.

Snel doet hij zijn kamerjasje aan en zijn pantoffeltjes.
Dan loopt hij heel zacht de trap af naar de bijkeuken.
Ach, Minetje slaapt nog.
Hij strijkt het over het kopje. Ja, nu wordt het wakker.
„Minetje, Minetje, ga je mee naar de vrouw?”
Minetje gaapt, knippert met de oogjes, rekt zich uit en maakt een koddig hoog ruggetje.
Daar moet Henk om lachen.
Hij tilt het op, nu begint het te spinnen.
Samen gaan zij naar moeder. Die komt net de slaapkamer uit.
„O Henk,” roept ze vrolijk, „wat heb je weer een lief poesje.”
Ze geeft hem een morgenkus en streelt Minetje over het zachte kopje.
„Vader heeft me gisteravond alles verteld, hoe je met Kari samen dit katje van de schoolmuur hebt gehaald. Ik ben blij, dat je nu weer zo'n lief zwart vriendje hebt.”
„Was oma blij met de tekening?” vraagt Henk.
„Oma was er zo mee in haar schik, Henk, ze zal er een lijstje om laten maken en dan hangt ze hem naast het raam, ze kan er dan altijd naar kijken als ze in haar stoel zit.”
„Wilde oma er wel in wonen als ik zo'n huis voor haar zou bouwen?”
„En of, Henk, dat zou haar lijken. Denk je eens in, nu moet oma nog steeds trappen klimmen. Maar als ze in jouw huisje woonde, hoefde ze dat niet en had ze zelfs nog een mooie tuin. En een regenton met regenwater voor de plantjes.”
Ja, regenwater is goed voor de planten. Veel beter dan water uit de kraan. Dat weet Henk wel.
Ach, wat zou hij al graag met bouwen beginnen! Hij vindt het naar, dat hij nog zo klein is.
Oma heeft vaak pijn aan haar been. Dan doet ook het trappen klimmen zeer. Hij zal maar veel boterhammen eten. Dan wordt hij gauw groot. En goed zijn best doen op school. Dan

wordt hij gauw knap. Want om huizen te bouwen, moet je wel heel knap zijn. Henk wil ook knap worden voor de koningin. Ja heus, voor de koningin! De juffrouw op school heeft verteld, dat de koningin veel flinke en knappe mannen in het land nodig heeft.

Mannen die huizen bouwen.

Mannen die bruggen bouwen.

Mannen die treinen bouwen.

Mannen die zieke mensen beter maken.

Mannen die mooie boeken schrijven.

O, de koningin heeft daarvoor zoveel knappe mannen nodig.

„Kom eens mee, Henk,” zegt moeder, „jij gaf oma wat, oma heeft nu wat voor jou meegegeven.”

Moeder gaat weer de slaapkamer binnen.

Daar ligt haar tas. En daar haalt ze een schetsboek uit. Op de kaft staat een jongetje. Dat jongetje tekent een hondje op een schoolbord. Het hondje, dat hij natekent, staat naast hem en kijkt naar zijn portret.

Het is een dik schetsboek. Wat zal hij daar veel tekeningen in kunnen maken. Er komt nog iets uit de tas. Een doosje kleurpotloden en een puntenslijper.

O, wat verwent oma hem. En dan nog een zakje lolly's en een rolletje drop.

„Ik zal oma een lange brief schrijven,” zegt Henk, „vanmiddag. Wat is dat lief van haar, dit allemaal voor mij mee te geven!”

Hij heeft Minetje neergezet om de kleurpotloden te bekijken.

Het poesje geeft kopjes, het is zo dankbaar, dat het vannacht zo lekker geslapen heeft.

Moeder en Henk kijken lachend naar hun kleine zwarte huisgenoot.

„Kleed je maar gauw aan,” zegt moeder, „dan mag jij poesjes ontbijt klaarmaken.”

Als Henk zijn boterhammetjes eet, smult ook Minetje van kleine stukjes brood, geweekt in warme melk.

Of hij dat lekker vindt!

Het is weer Woensdag.

Minetje is nu al een week geen zwervertje meer. Iedereen vindt hem lief, ook Teuna, hoor! Die houdt misschien wel net zoveel van het poesje als Henk dat doet. Als Teuna stoft, probeert Minetje de stofdoek te grijpen. En dan hebben ze samen veel pret.

Henk komt uit school. Hij heeft vanmiddag vrij. Dat vindt hij fijn. Hij houdt wel van leren, maar spelen is toch nog veel prettiger.

Rietje loopt voor hem uit. Kijk haar krullen eens dansen!

Wat loopt ze hard!

„Rietje, Rietje!”

Ze kijkt om.

„Wacht even op mij.”

Ze staat stil.

„Waarom hol je zo?”

„Ik wil zo graag met mijn pop spelen.”

„Heb je mijn poesje al gezien?”

Nee, dat heeft Rietje nog niet.

„Kom dan vanmiddag bij mij spelen. Breng je pop en de

wagen en de kleerkoffer mee. Dan gaan we vader en moedertje doen."

Daar heeft Rietje wel zin in.

„Mag het van je moeder?"

„O ja," zegt Henk, „mijn moeder vindt het altijd best als ik een vriendje meebreng."

„Maar ik ben een vriendinnetje!" zegt Rietje olijk.

Henk lacht.

„Dat geeft niets. Kom maar gerust!"

Hij vertelt Rietje het verhaal van Minetje. Dat poesje wil ze toch wel erg graag zien. En Henk vindt haar pop met echt haar zo mooi. Het zal een heerlijke middag worden.

Natuurlijk vindt moeder het goed, dat Rietje komt. Ze kijkt in haar kast en haalt er twee lege jampotten uit.

„Henk, breng die naar Jansen. Daar krijg je twintig cent voor terug. Je mag er wat snoepjes voor kopen!"

„Wat een schat bent u, moes," zegt Henk, en hij geeft haar een zoen. Moeder is altijd zo lief. Zij denkt er steeds aan, hoe zij een ander een plezier kan doen.

Henk zou wel willen huppelen met de boodschappentas. Maar hij doet het niet. Want dan huppelt hij de jampotten kapot. En dan heeft hij geen snoepjes.

Wat zal hij kiezen?

Toffees zijn heerlijk. Maar die wegen zwaar. En ze moeten iets hebben waar ze lang op zuigen kunnen.

Hij kijkt eens voor het winkelraam eer hij naar binnen gaat.

Daar ligt tussen een vak rozijntjes en een vak amandelen een vak tum-tum in de uitstalkast. Kleine chocoladjes, boontjes, pepermuntjes.

Weet je wat, als hij eens voor tien cent toffees nam en voor tien cent tum-tum?

Hij gaat naar binnen.

„Wel, Henk," vraagt Jansen, „wat kom jij halen?"

„Ik kom eerst wat brengen, Jansen,” zegt Henk. Hij zet de twee lege potten op de toonbank.

Jansen wil twee dubbeltjes uit de geldla pakken.

„Nee, nee, ik wil geen geld, ik mag er wat voor kopen.”

„Wat zal het dan zijn?”

„Kan ik voor tien cent toffees en voor tien cent tum-tum krijgen?”

Jansen lacht een beetje.

„Omdat jij het bent, hoor!” zegt hij.

Dan vult hij twee zakjes.

Nu kan Henk gerust naar huis huppelen. De twee zakjes huppelen mee, maar ze gaan niet stuk in de boodschappentas. Als hij thuiskomt, ziet hij op het groene speeltafeltje het kleine serviesje met de rode roosjes.

„Mogen we thee schenken, moeder? O, wat heerlijk!”

Moeder lacht geheimzinnig. Ze tilt het dekseltje van de theepot op.

„Limonade!” roept Henk.

Hij mag de snoepjes op twee schoteltjes doen. Wat ziet het er gezellig uit op de groene speeltafel.

Laat Rietje nu maar komen. Alles is klaar. Ook de twee poppestoeltjes staan naast de stoeltjes van vader en moeder. Maar waar is nu het kattenkind?

Binnen is hij niet. In de keuken is hij ook niet! In de bijkeuken evenmin! In de tuin heeft Henk hem ook niet gezien toen hij thuiskwam.

Zou hij boven zijn?

Henk loopt hard de trap op.

De deur van zijn kamertje staat open. En jawel, hoor, daar ligt Minetje te slapen, incengerold als een balletje van zwart bont op Henks bedje.

Hij vindt het haast jammer, poesje wakker te maken. Maar het moet. Rietje en hij willen vader en moedertje spelen.

En dat kan niet zonder kinderen.

Hij tilt hem voorzichtig op en houdt hem tegen zijn wang.
Ach, hij wordt nauwelijks wakker!

Henk draagt hem naar beneden. Als hij in de gang is, wordt er gebeld.

Kijk, daar is Rietje al.

Met de poppenwagen en de kleerkoffer. De pop slaapt heerlijk onder het witte wollen dekentje. Ze heeft haar ogen dicht.

Aan weerskanten van haar gezichtje liggen dikke donkerbruine vlechten.

Maar Rietje kijkt niet naar de pop. Ze legt de kleerkoffer op de wagen en strekt de armen verlangend uit naar Minetje.

„O, wat een leuk poesje. Mag ik het even dragen?”

Henk duwt de wagen naar binnen. En Rietje draagt het poesje.

Nu begint het feest.

Moeder gaat zitten met het zwarte kind op haar schoot.

Vader neemt het dochttertje uit de wagen. Het doet de oogjes open en zegt: „Mamma!” Wat een mooie ogen heeft ze! Donkerblauw zijn ze. Net als de ogen van Rietje!

Vader bekijkt haar lang, pakt een van de vlechten beet. Dan streelt hij met één vinger over de ronde wang.

„Wat hebben wij een lief meisje, moeder!” zegt hij dan.

„Ja,” antwoordt moeder, „maar deze zwarte zoon is ook lief.”

„Zeker,” zegt vader, „maar wat gek, moeder, dat je hem geen kleertjes aandoet. Kijk nu, dat kind is helemaal bloot!”

„Je hebt gelijk, vader, we zullen een jurk en een schort voor hem opzoeken, want de jongenspakken zijn allemaal in de was. Hij maakt zich altijd zo vuil,” zucht moeder. „Kijk maar, ik heb hem pas gewassen, en nu is hij alweer zwart!”

Henk schaterlacht en ook Rietje moet nu hard lachen.

Daar is de jurk en het schort. Het is een gebloemde jurk en

een wit schortje met blauwe biesjes en twee blauwe zakjes.

Maar Rietje kan het zoontje niet alleen aankleden.

Minetje wil niet.

Vader moet zijn dochter Willie even neerleggen.

Eindelijk is Minetje aangekleed. Wat staat hem dat jurkje en schortje leuk. Hij zit op de poppestoel en kijkt verbaasd van de een naar de ander.

Henk en Riet proesten het uit. Moeder komt binnen en begint ook te lachen.

„Nee maar,” roept ze, „dat heb ik nog nooit gezien.”

Nu wordt het Minetje te bar. Hij springt van het stoeltje en wil wegrekken, maar struikelt over de jurk en valt om.

Vader raapt gauw zijn zoon op. Hij legt hem in de wagen en dekt hem toe. Alleen het kopje en de pootjes komen boven de dekentjes uit. Dat vindt Minetje best. Het is lekker warm en lekker zacht in het poppebed. De poese-ogen vallen dicht.

„Gelukkig,” zegt vader, „hij slaapt. Nu kunnen we de haren van de dochter eens overvlechten. Die zien er zo slordig uit!” Ze zien er niet slordig uit, maar Henk zegt dat, omdat hij zo graag vlechten wil.

„Ik begrijp niet hoe dat kind zo direct altijd haar haar in de war maakt!” zegt moeder hoofdschuddend als vader de strikken uit de vlechten haalt.

„Kom, moeder,” zegt hij na een poosje, „hoe is dat? Moet ik de hele middag op een droogje zitten? Schenk eens een bakje thee in!”

Hij zegt het op precies dezelfde toon waarmee vader dat 's avonds wel eens zegt.

„Geduld, vader, de thee moet nog trekken!”

Maar moeder staat toch op en schenkt in. Ondertussen borstelt vader met een stralend gezicht Willie's lange golvende haar.

„Laat het nu niet koud worden,” zegt moeder, „lauwe thee is niet lekker!”

Ze presenteert er een toffee bij.

„Willempjes mag niet hebben,” zegt vader, „ze heeft een gaatje in haar kies. Dan krijgt ze maar pijn.”

„Laten we haar dan naar de tandarts sturen, vader!”

„Ja, het moet dan maar, dat arme kind. Moeder, dan moet jij maar mee!”

De vlechten zijn weer netjes, Willie wordt opgetild en roept nog steeds „mamma”. Maar dat vindt vader verdrietig.

Hij schudt haar zachtjes heen en weer.

„Zeg, jij moet ook „pappa” zeggen, ik ben er ook nog, hoor.”

Maar Willie blijft „mamma” roepen.

„Flauw kind,” zegt vader tenslotte. Hij is boos.

Het is ook niet leuk voor een vader als je dochter alleen maar „mamma” roept en net doet of je niet bestaat. En vooral als je pas haar haar zo mooi gevlochten hebt.

Moeder heeft medelijden.

„Laten we haar ook maar te slapen leggen, ze is misschien wat moe; straks zal ze wel „pappa” zeggen als ze uitgerust is! Geef haar maar hier, dan zal ik haar eerst het nachtponnetje aantrekken.”

De jurk gaat uit en een lange nachtpon met kantjes langs de mouwen komt er voor in de plaats.

Dan leggen ze haar in de wagen.

Ach, Minetje wordt er wakker van. Hij kijkt verbaasd naar Willy, dan slaat hij zijn pootje om haar heen en zo slapen ze beiden in.

De kinderen kijken er een poosje naar.

Het is zo'n leuk gezicht, die pop en dat poesje zo samen in de wagen.

Dan schenkt moeder nog eens in en presenteert er tum-tum bij.

Ze drinken langzaam. De limonade is ook zo lekker. En ze knabbelen op de pepermuntjes en zuigen op de boontjes.

„Wat gaan we nu doen?”

„Laten we gaan tekenen, ik heb een schetsblok, dan krijg jij ook een blad.”

Dat doen ze.

Henk tekent Minetje zoals hij op het stoeltje zat met het jurkje aan en het schortje voor. En het lijkt heus heel goed.

En Rietje tekent Willie. Je ziet op de tekening duidelijk haar mooie vlechten en de strikken.

Nu moeten de tekeningen nog gekleurd worden.

Als ze af zijn, kijkt Henk naar buiten. Het is zulk lekker weer.

„Ga je mee naar buiten, Riet, steppen?”

Een ogenblik later vliegen ze beiden op Henks step over het

trottoir, Rietje voorop, Henk achteraan. Rietje stept met haar linker-, Henk met zijn rechterbeen.

Als ze later de step in de schuur zetten, wie komt daar naar buiten wandelen?

Minetje in zijn prachtige jurk, het schortje heeft hij zeker verloren.

Vader en moeder kijken beschaamd.

Ze zijn hun kinderen helemaal vergeten.

„Kom maar hier, poesje,” roept Riet. En ze trekt hem gauw de lastige lange jurk uit.

Vrolijk huppelt Minetje nu de tuin in.

Er is geen tijd meer om Willie de nachtpon uit te trekken. Het is halfzes en dan moet Rietje naar huis.

De kleertjes gaan in de koffer. Henk brengt haar even weg. Hij mag de wagen duwen.

„Het was een fijne middag, moes!” zegt Henk, als moeder hem 's avonds toedekt.

„Het was een fijne middag, moes!” zegt ook Rietje, als haar moeder haar 's avonds toedekt.

En Minetje? Zou die het ook een fijne middag gevonden hebben?

Minetje zit voor 't raam.

Hij is groot geworden. Hij eet ook veel en drinkt wel drie bakjes melk per dag.

Buiten is het koud, maar binnen is het heerlijk warm. De haard brandt fel. De rode gloed van het vuur schijnt door de mica-ruitjes.

Bovendien kijkt het zonnetje de kamer in. Het schijnt vrolijk over het donkere harige vel van de poes.

Ha, wat vindt Minetje die warmte fijn!

Ja, want buiten is het flink koud: het vriest!

In de tuin is de grond hardbevoren. In de fijne takjes van de berk zitten kleumerig wat grauwe musjes. Die hebben het nu moeilijk. De aarde is zo hard en al is hun snaveltje scherp, ze kunnen deze niet openpikken. Bovendien, de wormpjes zijn, nu het zo koud is, heel diep in de grond weggekropen.

Nee, voor de musjes is het niet prettig als het vriest.

Maar voor Henk wel. Hij gaat met zijn slee op het ijs. Volgend jaar krijgt hij schaatsen, heeft vader beloofd.

Minetje houdt niet van het ijs. Gisteren is hij over het kleine slootje dicht bij huis gelopen. Maar het is zo koud aan je poten. En hij is uitgegleden. Nee hoor, hij houdt meer van de lente.

De keukendeur gaat open.

Teuna komt naar buiten. Ze zet een emmer neer. Dan ziet ze de musjes.

„Stakkers,” zegt ze, „hebben jullie zo'n honger? Wacht maar!”

Ze gaat weer naar binnen en komt terug met een bord koude aardappelen. Dat zet ze op de tegels van het paadje. De musjes rekken hun halsje en kijken goed toe.

Nauwelijks is Teuna naar binnen, of rtss, daar vallen ze bijna uit de boom omlaag en pikken, pikken wat ze kunnen. Ha, dat is lekker! De mensen zijn lief. Die denken aan die hongerige musjes.

Maar ineens strijken daar drie grote gespikkelde spreeuwen neer. Alsof alle aardappels van hen zijn, zo staan ze met hun drieën rondom het bord. Waagt een musje het ook nog naar een kruimpje te pikken, dan wil een van de spreeuwen het steken met zijn scherpe snavel.

Die arme musjes! Ze hebben nog niet half genoeg. Maar

Teuna ziet het. Dat wil ze niet. De spreeuwen mogen eten, want zij hebben ook honger! Maar de musjes niet minder!

Wat doet die slimme Teuna?

Ze komt met twee bordjes naar buiten en legt op elk bordje een deel van de koude aardappels. De drie bordjes zet ze wat verspreid in de tuin. Ha, nu kunnen ook de musjes smullen. De spreeuwen staan weer met zijn drieën om één bordje, de musjes pikken uit de andere twee.

Minetje wilde eerst een dutje doen. Maar nu hij die vogeltjes ziet, is hij klaar wakker. Hij kijkt met grote ogen. Hij wordt onrustig, springt van de vensterbank en loopt naar de keuken. „Kom jij wat warme melk halen, zwartjak?” Als Teuna vrolijk is, noemt ze Minetje altijd zwartjak.

„Mauw!” zegt Minetje. Teuna schenkt wat in z'n bakje.

Eigenlijk heeft Minetje geen dorst. Hij denkt aan de vogeltjes. Maar hij is beleefd, Teuna zal het niet prettig vinden als ze melk klaartzet en hij laat ze staan.

Daarom drinkt hij langzaam een paar slokjes. Daarna gaat hij naar de keukendeur, keert zich om, kijkt Teuna aan en roept weer: „Mauw!”

„Moet je naar buiten? Kom dan maar!”

Ze doet de deur open en weg vliegen alle vogels.

Vanuit de boom kijken ze toe. Ze zien hun kleine zwarte vijand en hoe lekker ze de aardappelen ook vinden, ze durven niet naar beneden te komen.

Maar Minetje is slim. Hij blijft doodstil in een hoekje staan en verroert zich niet. Een brutale mus roept: „Ik durf best!”

Hij vliegt naar beneden en begint weer te smullen. Nu vatten ook de andere moed. Het laatst wagen zich de spreeuwen naderbij.

Minetje heeft geduld.

Hij laat ze eerst een poosje eten.

Geen van de vogeltjes denkt meer aan hem.

Dan maakt Minetje zich gereed tot de sprong. Ineens. . . .
pats. . . . daar valt hij midden tussen de vogels.

Onder groot spektakel zijn ze alle opgevlogen. Minetje staat ze beteuterd na te kijken. Hij dacht toch werkelijk, dat hij er eentje zou vangen.

Hoor die mussen en die spreuwen in de takken van de berk eens te keer gaan. Die hebben doller pret. Ze roepen: „Sliep uit, sliep uit!” en ze lachen, ja heus, ze lachen hem uit!

Minetje schaamt zich een beetje.

Hij kruipt weer in een hoekje en wacht af.

Weer vliegt een brutale mus naar beneden. En de ene na de andere volgt.

Nu zal Minetje beter oppassen.

Hij neemt weer een sprong. . . . rrtts, alle vogels zitten plotseling in de boom, alle, behalve één. Minetje houdt in zijn bek een musje bij de vleugel vast.

Het piept, ach, hoe piept het!

Poes wil wegkruipen onder de struiken, in alle stilte wil hij dat lekkere hapje opeten.

Hij hoort een stem, het baasje komt uit school. „Netje, Netje, waar zit je?”

Minetje springt Henk altijd vrolijk tegemoet, nú doet hij juist iets anders. Met grote sprongen rent hij naar een hoek van de tuin, waar de rhododendron staat.

Maar Henk ziet hem al.

„Foei, laat je los!” schreeuwt hij en vliegt Minetje achterna. De poes kan niet meer weg uit de hoek. Hij laat het vogeltje vallen en zet het dan op een lopen. Want Henk kijkt niet meer naar hem, maar naar het arme vogeltje.

Dat blijft stil liggen. Hij neemt het voorzichtig op. Ja, ja, het leeft gelukkig nog. O, wat is Henk boos op Minetje, hoeveel hij anders ook van hem houdt. De tranen springen hem in de

ogen. Straks zal hij hem een paar flinke tikken geven, maar nu moet het musje eerst naar binnen.

Moeder is in de keuken. Ze ziet verbaasd naar Henks boos en rood gezicht en naar het vogeltje. Dan begrijpt ze het al. Ze vergeten helemaal elkaar goedendag te zeggen. Ze kijken maar naar het musje.

„Het leeft gelukkig nog, Henk,” zegt moeder. „Zet het binnen maar op de vensterbank.”

Dan gaan moeder en hij op een afstand kijken wat het vogeltje doet.

Het staat heel stil. Alleen hijgt het erg en het beeft. Je kunt zien dat het bang is. Het is natuurlijk ook erg geschrokken.

„Die gemene kat!” zegt Henk.

Moeder strijkt hem eens over zijn bol.

„Welnee, Minetje is niet gemeen. Als hij vogeltjes ziet, móet hij ze vangen. Dat is zo zijn aard. Vroeger leefden alle katten in het wild in de bossen. Daar móesten ze wel jacht maken op kleine dieren. Anders zouden ze doodgaan van de honger. De mensen hebben toen enkele katten getemd, tam gemaakt, zodat ze huisdieren werden. Van die getemde katten stamt Minetje af. Maar iets van hun roofdier-aard hebben ze behouden. En dat is soms wel erg prettig. Want op boerderijen, op schepen en in pakhuizen, waar heel veel muizen en ratten zijn, zorgen de katten er voor, dat niet alle eetwaar door hen wordt opgegeten. Minetje kan het dus heus niet helpen als hij jacht moet maken op een musje.”

„O,” zegt Henk, „dan zal ik hem geen tikken geven, maar goed opletten, dat hij niet achter de vogels aan zit. En als ik naar school ben, moes, wilt u dan kijken wat hij in de tuin uitvoert?”

Dat belooft moeder. En nu probeert ineens het musje, dat al die tijd stond te beven, zijn vleugeltjes uit te slaan.

En het lukt, kijk, hij vliegt omhoog en fladdert tegen de ruit.

„Ik geloof dat hij weer helemaal beter is, Minetje had hem zeker nog maar net te pakken.”

Moeder zet het raam open en het vogeltje vliegt verheugd naar buiten.

Henk zucht er van, zo bang was hij dat het musje dood zou gaan. Hij is zo blij, dat het weer kan vliegen en in de berkeboom zitten.

Dan gaan ze eten. Henk eet drie boterhammen, één met kaas, één met worst en één met chocolade-hagelslag.

Als hij klaar is, mag hij vast naar buiten. Kari, zijn vriendje, staat al op hem te wachten.

Zij zullen gaan sleetje rijden op de sloot, want al houdt Minetje niet van het ijs, Henk wel, hoor!

Daarvoor is hij immers een Hollandse jongen!

Het is Februari.

Het ijs in de sloten is gesmolten.

Dat vindt Henk wel een beetje jammer. O, ze hebben zo'n pret gehad met de slee!

Maar moeder zegt: „Nu wordt het gauw lente.” En dat is ook heerlijk.

In de tuin, daar waar de zon 's morgens het eerst is, bengelen al een paar sneeuwkllokjes aan hun ranke steeltjes. En hier en daar priemen de scherpe puntjes van de crocusblaadjes al uit de aarde,

Ook de vogels weten al, dat het voorjaar wordt. Ze spelen krijgertje of vechten en maken een leven van belang.

Eén musje vliegt zowaar al met een strootje in zijn bek. Die wil zijn huisje gauw klaar hebben.

Als Henk de tuin binnenloopt, hoort hij achter de schutting

een vreselijk gekrijs en geblaas en het geluid van vechtende dieren.

Maar de vechtersbazen zijn dit keer geen vogels, het zijn katten.

Hij gluurt door een rond gat in de schutting. Daar ziet hij in de tuin der burens Minetje aan 't vechten met een grote grijze kater.

O, o, hoe gemeen! Kijk dat valse beest Minetje bijten! Minetje weet zich geen raad, die grijze is wel twee keer zo groot als hij. Henk klimt vliegensvlug in de appelboom. Hij laat zich op de schuur zakken en aan de andere kant er weer af. Dan vliegt hij op de vechtende katten toe.

De grote grijze laat nu ineens los en stuift aan de andere kant over de schutting heen. Minetje staat te beven, nog met gekromde rug, de oren nog plat van angst. Arme poes! Hij bloedt uit zijn oor en uit zijn bekje.

Henk streelt hem over de kop. Wat is dat nu? Er zit warempel een nagel in zijn kop! Een nagel van die grote grijze! O, wat hebben ze gevochten.

Henk trekt de nagel er uit.

„Kom maar gauw, Minetje, ik zal je thuis wel lekker afwassen.”

In de keuken wordt poes afgepoetst en na een schoteltje visresten en een slokje melk is hij weer vrolijk en strijkt snorrend langs Henks been.

Dan gaat hij gemakkelijk voor de haard op zijn kussentje liggen, rolt zich in en denkt aan geen grote grijze katers meer.

Ondertussen eet Henk zijn boterhammen. Hij heeft zo'n trek. „Ik kan alle boterhammen wel opeten,” zegt hij, als hij aan zijn vierde begint.

Moeder lacht, maar Teuna zegt: „Alsjeblieft niet, ik wil ook wel wat.”

„Ik moet wel veel eten,” zegt Henk. „Ik ga vanmiddag naar de boerderij! Kari en Pieter gaan ook mee!”

Kijk, daar staan ze al voor het raam.

„Kom je?” roepen ze.

„Ja, ik kom!” schreeuwt Henk terug. „Moes, mag ik nog een paar boterhammen mee? Die eten we dan vanmiddag op als we honger hebben!”

„Je lijkt wel de holle-bolle Gijs,” lacht moeder. Maar ze maakt toch drie boterhammen klaar en doet er een lekker stuk koek op.

„Om vijf uur thuis, hoor!” roept moeder nog. „En voorzichtig zijn met de trein!”

Ja, ze moeten de spoorbaan over als ze naar de boerderij gaan. Als ze niet goed opletten, is dat gevaarlijk. Maar moeder kan Henk best vertrouwen. Hij kijkt goed uit en is erg voorzichtig. De boerderij is tien minuten lopen van Henks huis. Zij moeten eerst over een wei, langs een brede sloot. Dan komen ze aan

de spoorbaan. Ze kijken goed naar links en rechts, om te zien of er geen trein aankomt. Wanneer er een aankomt, gaat ineens het sein omhoog. Als er in de verte een trein nadert, wachten ze altijd even. O, ze staan er heel ver van af. Er is geen gevaar. Maar het is zo'n leuk gezicht de trein voorbij te zien stuiven. Ja, kijk, daar komt er een. Ze wachten. Dat duurt niet lang. De trein rijdt zo hard.

Alle drie beginnen ze te zwaaien. Als de trein voorbijvliegt, zwaaien de conducteur en sommige mensen in de wagons terug.

„Ik word ook conducteur,” zegt Kari, „lekker, dan rijd je het hele land door!”

„Ik word piloot, dan vlieg je fijn over alles heen!”

Henk weet het nog niet. Hij wil ook wel graag conducteur worden. Maar varen op een groot schip is ook zo fijn. Oom Louk is kapitein. Die maakt zulke verre reizen. En soms brengt hij zulke mooie dingen mee!

Nu lopen ze weer verder langs de sloot tot ze aan de ophaalbrug komen. Als ze die over gaan, zijn ze op het erf van de boerderij.

Rondom de boerderij zijn hoge bomen. Als het hard waait, hoor je ze ruisen als er bladeren aan zitten. Zijn ze kaal zoals nu, dan hoor je de takken kraken. In die takken zitten veel vogels. Die schommelen heerlijk heen en weer.

Maar de vriendjes kijken nu niet naar de vogels. Die zien ze thuis in de tuin ook wel. Hier zijn andere dieren. En zoveel! En zoveel schuren. Want daarin wonen ze.

In één schuur staan twee magere zieke koeien en zes flinke varkens. Als je naar de varkens gaat kijken, verdringen ze zich voor de schutting. Ze proberen door de openingen tussen de planken van het hok de platte schijven van hun beweeglijke snoeten te duwen.

In een hoek staan de konijnenhokken. Daar wonen zestien

langoren in. Twee zijn wit met rode oogjes, de andere licht en donkerbruin en grijs.

In de schuur daarnaast staat de stier, stevig vastgebonden. Die deur is op slot. Ze weten dat, omdat Jacob, de knecht, hun dat een keer verteld heeft. Daar mogen ze nooit binnen. Want een stier kan wel eens gevaarlijk zijn.

Dan staat er nog een schuur apart. Daarin zijn vier hokken.

In het eerste zit het moedervarken. Daarnaast liggen of krielen tien allergrappigste kleine biggetjes, nog heel rose en blank en met een krulletje in hun staart. In het derde hok wonen drie al vrij grote varkens en helemaal achteraan huist vader varken.

Nee maar, dat is een reus, hoor.

De jongens zijn alle drie een beetje bang voor hem. Ze durven niet goed dichtbij te komen. Weet je, soms legt hij zijn grote voorpoten op het hek en dan lijkt het net of hij er uit zal klimmen.

O, en dan zijn er nog de koeien in de grote stal. Ze staan alle op rijen. De staarten zijn omhooggebonden. Anders zwaaien ze daarmee als ze gemolken worden en dan komt er vuil in de melkemmer. Of de boer krijgt zo'n vieze staart tegen zijn wang. Ook de beesten zelf worden met touwen of kettingen elk op zijn plaatsje vastgehouden. Als ze moe zijn, kunnen ze wel liggen, maar weglopen kunnen ze niet.

Henk heeft wel eens medelijden met ze. De hele winter moeten ze maar stillletjes op hetzelfde plekje staan. Verbeeld je, dat hij dat eens moest doen. Maar over een paar weken misschien al mogen ze naar buiten en weer smullen van het lekkere malse gras. Dan zijn de koeien zo blij. Ze hollen en rennen maar tot ze weer een beetje aan hun vrijheid gewend zijn.

Er zijn ook veel kippen, witte en bruine en grijze. En nog een paar heel kleine. Krielpijjes noemt de boerin ze. Kijk, het

krielhaantje staat parmantig te kraaien op het dak van het kippenhok.

En dan lopen er nog drie poesen rond, een rossige, een witte en een zwart-met-witte.

De rossige is doof en heet Doortje, de witte kan niet goed meer zien en heet Floortje en de wit en zwart gevlekte heet alleen maar Poes en die kan horen en zien voor alle drie tegelijk.

Ja, ja, er zijn heel wat dieren op de boerderij.

Daarom vinden de drie vriendjes het er zo heerlijk! Maar niet alléén daarom.

Er is ook nog een schuif. Half in de modder van de sloot gezakt weliswaar, maar de andere helft steekt toch nog omhoog. En nu kun je zo lekker daar op- en afspringen. Je moet natuurlijk oppassen, dat je er niet naast springt, anders haal je een natte voet. Als moeder het zag, zou ze schrikken. Maar Henk is best voorzichtig. En Kari en Pieter ook. Als ze alle beesten zo een poosje bekeken hebben, gaan ze schuifje springen.

„Jongens, ga mee naar de wagenschuif!” roept Kari dan ineens.

In de wagenschuif staan oude boerenkarren.

Daar kun je ook zo heerlijk op- en afklimmen. En als je op de bok zit, klak je met je tong en zwaai je met een tak en kijk dan dat paard eens draven, de vonken vliegen uit de hoeven! Vooral als je er dan nog „Hu peerd!” bij roept, net als Jacob doet.

Aan alle balken en binten van het dak hangen grote spinnenwebben als stukken grijs vlagendoek. Als het erg waait, wapperen ze heen en weer. Maar de vriendjes kan dit niet schelen. Dat hoort nu eenmaal in zo'n oude schuif.

Teuna zou er van griezelen en gauw de zwabber pakken. Maar

Teuna komt hier niet. Die past op, dat Minetje de vogeltjes niet achternazit.

Maar de hooiberg is toch nog het heerlijkst. Jacob heeft er een gat in gemaakt. Daaruit haalt hij steeds vers hooi voor de koeien. Dat gat is net een soort kamertje. De muren en het dak zijn gemaakt van stevig in elkaar geperst hooi. En het ruikt er zo lekker. En het is er zo warm! Je voelt er niets van de gure wind.

Daar gaan ze hun boterham opeten. Het smaakt hier veel lekkerder dan thuis.

Als de boterham op is, gaan ze spelen. In de hooiberg.

„Ik ben een leeuw!” roept Pieter, „ik zal jullie opeten!” En hij wil Henk en Kari aanvallen.

Maar ineens staat Jacob voor de hooiberg. Zijn pet staat achterstevoren, de klep wijst naar achteren. Zijn blauwe kiel zit vol vlekken.

„Zeg, hé, knullen, kom daar uit. Jullie mogen niet in het hooi spelen! Dan willen de koeien het niet meer eten. Ga maar mee kijken, ik ga de beesten melken.”

Ze springen vlug uit de hooiberg. Hun kleren zitten vol pluusjes en korreltjes. Maar die vallen er wel af als ze lopen.

Dan kijken ze hoe Jacob de poten van de koeien vastbindt, op het melkstoeltje gaat zitten en de blanke schuimende melk in de emmer spuit.

Als alle koeien een beurt hebben gehad, zegt Jacob: „En nou, vort, naar huis! En niet meer in de hooiberg!”

De boerin komt uit de keuken.

Het ruikt lekker naar boerenkool met worst. Als de jongens de etenslucht ruiken, weten ze ineens, dat ze honger hebben. Ze lopen hard langs de sloot. Nee, er is geen trein, het sein staat veilig, het groene licht voor. Ze kunnen gerust de spoorbaan oversteken. De hemel in het Westen wordt al een beetje rose.

„Zaterdag gaan we weer!” zegt Henk tegen zijn vriendjes als hij het hekje van de achtertuin openduwft. Dan ziet hij Minetje en is even de hele boerderij vergeten.

Maar 's avonds voor hij inslaapt denkt hij nog: „Ik geloof, dat ik maar boer word. Dan ga ik lekker. . . . in. . . . de. . . . hooiberg. . . . slapen. . . .”

Henk, ben je er al uit?” roept moeder.
„Henk kruipt nog wat dieper onder de dekens. Vandaag heeft hij geen zin. Hij wil in bed blijven. Het is er zo lekker warm!

En al schijnt de zon en zijn de narcissen in de tuin vandaag vast al opengegaan, het kan hem niets schelen. Het wordt tòch een nare dag.

Ze hebben aardrijkskunde van Groningen, je moet vijf plaatsen kennen en hij heeft ze vergeten te leren. En ze moesten de tafel van 19 maken en dat heeft hij ook niet gedaan. Hij heeft gisteravond verstoppertje gespeeld tot moeder hem riep om te eten. En na het eten. . . . ja, toen had hij nog wel even tijd gehad! Maar hij wilde zo graag met Teuna „Mens, erger je niet” spelen.

Teuna liet de vaat nog even staan. En ze speelden maar. Het was zo leuk.

Henk gooide wel drie keer achter elkaar zes met de dobbelsteen. En toen mocht hij steeds weer gooien.

En Teuna, die het al bijna gewonnen had, moest twee keer helemaal opnieuw beginnen.

Maar boos worden mocht ze daarom niet. Want het spelletje heet toch „Mens, erger je niet” en ergeren is hetzelfde als boos

worden. Toen Henk het voor de derde maal speelde, verloor hij. En toen werd hij boos!

Vader zei: „Henk, alleen flauwe jongens worden kwaad als ze een spelletje verliezen. Grote jongens zeggen tegen hun tegenspeler: „Ik ben blij dat jij het gewonnen hebt.” Bovendien, dit spelletje heet „Mens, erger je niet”. Ieder die tòch boos wordt als hij het verliest, mag het niet meer spelen.”

En nu wordt Henk ook niet meer kwaad als hij het verliest. Maar . . . hij vindt het toch fijn als hij het wint, dat begrijp je.

Toen hij met Teuna gespeeld had, was het bedtijd. En natuurlijk kon hij niet slapen. Hij moest aldoor aan zijn aardrijkskunde denken. En aan de tafel van 19.

Toen hij eindelijk in slaap viel, droomde hij dat hij alle plaatsen van Groningen moest aanwijzen. En hij kende er geen. De juffrouw werd boos en prikte hem met de aanwijsstok in zijn maag.

„Heb jij je les niet geleerd, hè?” zei ze, steeds bozer wordend, en al prikkend duwde ze hem zo hard tegen de muur of ze hem er door wilde duwen.

Hij werd met een schreeuw wakker, al heel vroeg. De hanen begonnen pas te kraaien, het was buiten nog donker. Toen kon hij niet meer slapen. Je begrijpt wel, dat hij nu echt moe is.

Maar hij moet er toch uit.

Moeder trekt de dekens van hem af.

„Ik wil niet naar school, ik heb buikpijn!”

Ja heus, hij voelt het, hij heeft echt buikpijn! Daarom moet hij toch werkelijk thuisblijven.

„Ik zal je even temperaturen,” zegt moeder, „als je geen koorts hebt, ga je naar school.”

Henk heeft geen koorts.

„Was je vlug en kleed je gauw aan, je bent al zo laat!”

Bah, het water is vanmorgen zo koud en er zit een knoop in zijn veter. Die kan hij er haast niet uitkrijgen.

Als hij eindelijk beneden komt, heeft moeder kaas op zijn brood gedaan. En hij wilde veel liever jam. En als hij een slok melk wil nemen, stoot hij zijn beker om. De melk vloeit als een brede witte rivier over het tafellaken.

Moeder is boos!

„Foei, Henk, wat heb je vanmorgen? Ik vind je niets lief. Dat komt van al je zeuren. En ik heb juist zo'n hoofdpijn vandaag.”

Nu is hij even zijn boze bui vergeten. Heeft moeder hoofdpijn? Dat is naar! Hij houdt zoveel van haar. Hij wil niet, dat zij ziek wordt.

Als hij zijn brood opheeft, loopt hij gauw naar boven. Hij haalt het flesje eau-de-cologne. Als ze daaraan ruikt, zal de hoofdpijn wel overgaan.

Moeder lacht alweer als hij met het flesje aankomt. Ze vindt het lief van hem. En ze geeft hem een kus.

Dan gaat hij naar school. Maar hij loopt langzaam. Anders holt hij hard de juffrouw tegemoet. Die komt van heel ver op de fiets. Maar nu wil hij haar liever niet zien.

Het wordt natuurlijk een nare ochtend. Hij krijgt een beurt met de aardrijkskundefles. De juffrouw prikt hem wel niet in zijn maag met de stok, maar haar boze blik doet ook zeer.

En dan krijgt hij nog een standje omdat hij de tafel van 19 niet gemaakt heeft. Bovendien geeft Kurt Wiel hem een stomp onder de bank en als Henk omkijkt, moet hij op de gang onder de klok staan. Kurt Wiel, die de schuldige is, mag blijven zitten en uit het mooie nieuwe leesboekje lezen.

Er is in de gang wel een prachtige plaat waarop de Heer Jezus zit, met allemaal kinderen om hem heen, blanke kinderen, Chineesjes, negertjes, kleine Indiaantjes en daar kijkt Henk

altijd graag naar, maar hij kan er niet een uur lang naar kijken.
Hij wordt ook zo moe van het lange staan.

Langzaam loopt hij om twaalf uur naar huis.

Teuna snijdt brood in de keuken.

„Waar is moeder?” vraagt Henk direct.

„Moeder ligt in bed, zij is ziek, wees maar heel stil!”

„Mag ik moeder niet gedag zeggen?” vraagt hij bedrukt, „ik zal heus heel rustig zijn.”

„Ik zal eerst eens kijken of moeder slaapt.”

Teuna loopt op de tenen naar boven. Henk wacht beneden in de gang.

Daar komt ze weer.

„Moes is wel wakker, maar ze heeft erge pijn. Ze wil graag een sinaasappeltje. Dat kun jij zo netjes schoonmaken, doe het maar, dan mag jij het moeder brengen.”

Ha, gelukkig, hij mag wat voor moeder doen. Sinaasappelen schoonmaken, dat kan hij. Geen velletje blijft er aan en de appel zelf geheel gaaf.

Binnen gaat hij gauw aan 't werk. Hij kiest de grootste sinaasappel uit de schaal. Uit de kast pakt hij twee bordjes en een mes. Eén bordje is voor de schil, op het andere komen netjes langs de rand de sappige partjes.

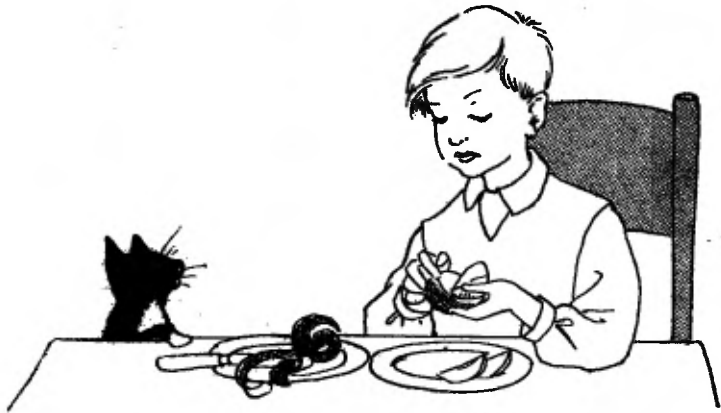
Minetje, die op een stoel ligt te slapen, hoort het gerammel van de bordjes.

„Dat is wat lekkers voor mij!” denkt hij, rekt zich uit en springt van de stoel.

„Nee, poesje, daar houd jij toch niet van!” zegt zijn baasje, „die sinaasappel is voor mamma. Moeder is ziek. Ga je straks even mee naar de vrouw?”

„Miauw!” roept Minetje. Dat betekent in kattentaal: „Ja, baasje!”

Als de appel klaar is, loopt Henk, gevolgd door Minetje, zachtjes de trap op.

Bij de deur van moeders slaapkamer wacht hij even, draait dan voorzichtig de kruk om.

Moeder ziet rood. Je kunt merken, dat ze pijn heeft. Maar ze lacht hem toch vriendelijk toe.

„Kom niet dicht bij me, want moeder heeft keelpijn. Wat ziet die sinaasappel er lekker uit, dank je wel!”

Ze fluistert een beetje, natuurlijk omdat haar keel zeer doet.

Henk wil moeder van school vertellen, maar hij doet het niet. Ze heeft pijn en ze zou het naar vinden als ze hoorde, dat Henk zijn werk niet gemaakt had. En dat hij ook nog op de gang moest staan. Dan had ze twee nare dingen. Eén naar ding is al erg genoeg.

Hij tilt Minetje op en zegt: „Word maar gauw beter, lieve moes!” Hij streelt over haar hand en laat Minetje er ook over strelen met zijn voorpootje.

Dan lacht moeder een beetje.

„Ga nu maar gauw naar beneden, jongen, en eet lekker. En wees erg lief, Teuna heeft het zo druk.”

Het wordt een saaie maaltijd. Vader komt nooit thuis om twaalf uur. En Teuna zegt niet veel. Ze denkt er over hoe ze al het werk zal klaar krijgen, nu moeder ziek is. Ze moet ook

nog boodschappen doen. En Henk denkt aan Kurt Wiel. „Ik zal hem nog wel eens krijgen. Voor die stomp.”

„Drink je melk op, Henk, ik moet nog boodschappen doen!”

„Zal ik die voor je doen, Teuna?”

Teuna kijkt blij.

„Graag, Henk, dan kan ik gauw voortmaken met het andere werk.”

Ze schrijft de boodschappen op een papiertje en doet dit samen met een rijksdaalder in Henks portemonnaie. Dan geeft ze hem de tas. Hij peutert aan zijn spaarpot. Er valt een dubbeltje uit.

„Waarom doe je dat?” vraagt Teuna verwonderd.

„Ik koop een rolletje drop voor moeder!”

Henk holt.

Hij wil gauw klaar zijn met die boodschappen. Te laat op school komen gaat niet.

Gelukkig wordt hij bij Jansen direct geholpen. Hij krijgt nog een pepermuntbal toe ook.

Die nare dag wordt toch al een beetje minder naar. Alleen, moeder moest niet ziek zijn. Misschien helpen de dropjes wel. Moeder is altijd zo vrolijk. Ze vraagt altijd zo vriendelijk als je uit school komt: „En . . . heb je het fijn gehad?”

En meestal zegt Henk dan: „Knots!” Dat zeggen ze op school allemaal als ze iets erg prettig vinden. En moeder vertelt zo mooi. Soms verhalen uit de kinderbijbel. Soms uit de sprookjesboeken die in de boekenkast staan. En ze dekt je zo lekker toe 's avonds. Misschien is ze morgen al beter.

Als hij de boodschappen in de keuken heeft gelegd, pakt hij het rolletje drop en loopt zacht de trap op. Voorzichtig draait hij de kruk van de deur om.

Moeder slaapt!

Hij legt de rol drop in haar geopende hand. Dan sluipt hij stil weg.

Op school moet hij er steeds aan denken, hoe verrast moeder zal wezen over de dropjes.

Om vier uur loopt Kurt Wiel vlak langs hem, maar Henk probeert niet hem te pakken. Hij is veel te verlangend naar moeder.

Thuisgekomen mag hij weer een sinaasappel schoonmaken en boven brengen.

Moeder ziet nog roder dan vanmorgen. Maar weer lacht ze zo lief.

„Ik dank je voor de dropjes, lieve jongen,” fluistert ze, „het is heerlijk er op te zuigen, mijn keel doet werkelijk al minder pijn. Neem jij er ook een,” zegt ze en ze wijst naar de aangebroken rol die op het nachtkastje ligt. „Maar maak het papier aan de onderkant open, ik ben zo bang dat je anders ook ziek wordt, want keelpijn is besmettelijk.”

Maar Henk wil geen dropje hebben. Die zijn voor moeder.

Beneden gaat hij een hijskraan maken van zijn mecanodoos.

Minetje zit er naar te kijken en knipt af en toe met de ogen.

Vader schrikt als hij 's avonds thuiskomt en hoort dat moeder ziek is.

Hij belt de dokter op. Die moet morgen komen, want moeder heeft koorts.

Na het eten mag Henk een grote plaat zien, die vader heeft meegebracht. Er staat een grote boot op, de „Indrapoera”.

En die boot is zo grappig getekend. Het is of een reus hem met een mes heeft doorgesneden. Net zoals je een appel doorsnijdt. Dan zie je het witte vruchtvlees en het klokhuis met de pitjes. En zo zie je nu op die tekening wat er binnen in die grote boot zit.

Er zijn slaapkamertjes, er zijn keukens, er zijn grote zalen, waarin je kunt eten en spelletjes doen of muziek maken, er is een kinderkamer met platen aan de muur en speelgoed! Henk ziet er zelfs een groot hobbelpaard in staan. Er is een zieken-

zaal, een apotheek, er is een kaartenkamer, waarin de kapitein met de stuurman op de kaarten kijkt. Zo'n kamertje heeft oom Louk. Als hij van de eerstvolgende reis terugkomt, mag Henk eens mee aan boord. Dan zal hij dit alles zien. Kijk, er is zelfs een kapper op het schip. Het is wel heel klein getekend, maar je kunt goed zien, dat hij een mijnheer staat te scheren. Die mijnheer ziet helemaal wit om zijn neus. En daar is de linnenkamer, daar worden de lakens, de handdoeken en het andere linnengoed bewaard. En wat zijn er veel badkamers aan boord!

Beneden in het schip is het ruim. Daar liggen de kisten en zakken vol waren. Die worden verkocht in vreemde landen. En vóór dat geld worden weer waren in het vreemde land gekocht, die wij nodig hebben. Dat heet handel drijven.

Op de tekening zie je ook een kamertje vol hangen met worsten en vissen en vlees. Dat kamertje heet de vrieskamer. Daar is het zo koud! Dat moet wel, want de boot vaart vaak door warme streken. Daar zouden al die etenswaren bederven als ze niet in zo'n ijskamer bewaard werden.

Henk vindt die plaat toch zo mooi. Hij kan haast niet wachten tot hij zo'n boot eens werkelijk zal zien. Over een maandje komt oom Louk thuis. Maar dat duurt nog zo lang.

„Kom, baasje,” zegt vader, „het is bedtijd! Morgen kun je weer naar die boot kijken. Neem de plaat maar mee naar boven.”

Moeder slaapt. Henk mag nu niet bij haar.

„Zouden de dropjes helpen?” denkt hij nog, voor hij inslaapt.

Nee, de dropjes helpen helemaal niet. Moeder is de volgende dag nog zieker. De dokter komt en kijkt bedenkelijk.

Henk mag vandaag niet bij moeder. Hij zoekt zijn troost maar bij Minetje. Maar die krabt hem. Alles gaat ook verkeerd nu moeder ziek is.

Op school moest hij weer op de gang staan. En het was weer Kurt Wiel zijn schuld. Die pakte Henks inktlap. En toen Henk hem terug wou nemen, stuurde de juffrouw hem in de gang.

En toen hij om twaalf uur naar huis liep met Pieter, zei hij hardop: „Ach, jô, de juf is gek, met een lepel in haar bek!” En de juf liep vlak achter hem.

Hij schrok en holde hard naar huis. Zou ze het gehoord hebben? Dat kon best. Hij dacht er over, maar niet meer naar school te gaan.

Maar om kwart voor twee roept Teuna hem en moet hij toch naar school.

Hij durft haast niet de klas in. Maar de juf zegt niets, nee hoor, ze heeft het vast niet gehoord, want ze is weer lief en vriendelijk. Daar is hij toch zo blij om. Nu zal hij wel goed oppassen, dat hij weer geen straf krijgt door Kurt Wiel.

Hij doet zo zijn best met schrijven, dat hij een plaatje in zijn schrift krijgt.

„Het is toch wel fijn op school,” denkt hij om vier uur, „ik ben toch maar blij, dat ik gegaan ben.”

Als hij thuiskomt, wie zit daar dan? Oma, oma is gekomen!

O, wat heerlijk! Nu wordt het weer gezellig in huis. Ja, Teuna is wel erg lief, maar 's avonds na de afwas gaat ze naar huis. Overdag is ze hard aan het werk en kan niet binnen zitten met een naaiwerkje, zodat je haar alles kunt vertellen.

Oma zegt: „Je tekening hangt fijn in mijn kamer. Ik kijk er telkens naar. Ik ben er nog steeds erg mee in mijn schik.”

Dat vindt Henk prettig. Hij zal nog eens een mooie tekening voor oma maken. Misschien van een boot. Of van een vlieg-machine. Of van een trein. Er is zoveel dat je kunt tekenen. 's Avonds voor het naar bed gaan mag hij bij moeder even om het hoekje kijken.

O, o, moeder ziet nog zo rood! Ze kan haast niet lachen. Bedrukt stapt Henk in bed.

Als oma naar beneden is, vouwt hij weer zijn handen. Hij heeft zijn avondgebed wel gedaan en daarna nog voor moeder gebeden. Maar nú wil hij het weer doen.

Op school had de juffrouw zo mooi verteld van de Heer Jezus. Alle zieke mensen kwamen bij Hem. Hij raakte ze even aan en ze werden beter.

Bea had haar vinger opgestoken en gezegd: „Ik wilde dat de Heer Jezus nog maar op de aarde was. Dan kon mijn oma naar Hem toegaan. Als Hij haar dan aanraakte, was ze ook ineens weer beter.”

En toen waren er plotseling een heleboel vingers in de lucht van kinderen, die een zieke tante of een ziek zusje of een ander ziek familielid hadden en allen wilden ze dat de Heer Jezus nog hier woonde.

Maar de juf zei: „Het is voor al die zieke mensen precies hetzelfde of Hij hier of in de hemel is! Hij is zó machtig, dat Hij vanuit de hemel hen ook kan beter maken, al raakt Hij hen niet met Zijn hand aan. Als Hij alleen maar denkt: Ik wil dat ze beter worden, dan worden onze zieken ook beter. Maar soms heeft Hij de een of andere reden, dat we een poosje ziek moeten zijn. Misschien moeten we geduld leren hebben of zijn we helemaal vergeten aan Hem te denken. Gezonde mensen hebben het altijd zo druk. En dan gebruikt Hij ziekte wel eens, dat we weer aan Hem zullen denken.

Maar moeder heeft wel geduld. En ze denkt ook vaak aan de Heer Jezus. Vertelt ze Henk niet altijd die mooie verhalen uit

de bijbel? Wáárom ze dan ziek is, begrijpt hij niet. Maar ze moet beter worden.

Daarom vraagt hij met stijf toegeknepen ogen en met zijn handen zo stevig gevouwen, dat de knokkels wit zien, of Hij toch aan moeder wil denken, zó, dat ze beter wordt.

„Als U het doet, lieve Heer, zal ik altijd mijn huiswerk maken en nooit meer zeuren!”

Wanneer hij zijn ogen opendoet, ziet hij tussen de niet geheel gesloten gordijnen een sterretje staan. Dat pinkelt en knip-oogt tegen hem of het zeggen wil: „Ga maar slapen, moeder wordt weer beter!”

Henk gáát ook slapen, maar moeder slaapt niet! En vader en oma slapen ook niet veel. Moeder is erg ziek. Om de beurt waken ze bij haar.

Ach, wat valt dat Henk 's morgens tegen. Hij had er zo vast op gerekend dat moeder vandaag al beter zou zijn. Hij heeft er zo hard voor gebeden.

Eerst is hij er bedroefd om, dan wordt hij boos. Hij wil niet meer bidden. Het helpt toch niet.

Maar als hij oma tegen Teuna hoort zeggen, dat moeder zo-veel pijn heeft, kruipt hij toch weer in een hoekje, en vanzelf gaan zijn ogen dicht en vouwt hij zijn handen.

„Ik wou maar dat ik die pijn mocht hebben van moeder!” denkt hij als hij naar school gaat. Dat zou hij zo graag voor haar over hebben.

Het zijn nare dagen, al is oma er en vertelt ze Henk elke dag een verhaal. En al speelt Teuna iedere avond een spelletje „Mens, erger je niet” met hem.

Iedere dag brengt hij moeder wat bloemen. Een paar sneeuw-klokjes, die hij in de tuin plukt, wat narcissen of speenkruid, dat bij de sloot aan de weiderand al glimt in de zon.

En iedere avond vraagt hij weer aan de Heer Jezus of Hij

moeder beter maakt. Henk zal blijven bidden tot Hij naar hem luistert.

En heus, op een middag, als Henk thuiskomt, lachen oma en Teuna zo vrolijk en samen zeggen ze: „Morgen mag moeder een uurtje beneden!”

Henk kan wel op zijn hoofd gaan staan, zo blij is hij. Maar dat kan niet in de kamer. Daarom pakt hij met een zwaai Minetje op om die eens goed te knuffelen en een beetje met hem te spelen. Maar Minetje geeft een kreet en krabt hem over de hand. Hij laat hem verschrikt los en poes kruipt onder de divan.

„Minetje is een beetje ziek, Henk, je moet maar niet aan hem komen.”

„Dat kan,” denkt hij, „de laatste weken is hij ook al zo schuw!”

Maar de krab kan hem niet schelen, hij mag een half uurtje bij moeder. En wat hij daar te babbelen heeft is zoveel. Moeder zegt haast niets. Ze kijkt maar naar hem en luistert.

Het is heerlijk, Henk weer zo vrolijk te horen babbelen en geen pijn meer te hebben.

Het is zeven uur.

Henk is al wakker.

Vandaag mag moeder de hele dag op. Wel moet ze 's middags nog rusten en 's avonds bijtijds naar bed.

Oma is gisteren weer weggegaan. In haar koffer zat een grote tekening van een vliegtuig. Die komt naast de tekening van het huis te hangen. En Henk mag in de vakantie komen kijken. Dan blijft hij een hele week en mag hij Amsterdam zien. De dierentuin en het Vondelpark en het IJ, dat grote

water, waar al de grote boten liggen en de kleintjes kris-kras langs elkaar heen schuiven.

Maar het is nog geen vakantie. Het is vandaag een feestdag, moeder is weer beter!

Henk klimt uit bed, wast zich zachtjes en kleedt zich stilletjes aan.

Hij hoort vader beneden. Ja, die zet thee. Moeder moet nog een beetje verwend worden. Ze krijgt een kopje thee op bed en een beschuitje met suiker. En Henk wil het beschuitje klaarmaken en boven brengen.

Vader lacht als hij Henk al kant en klaar de kamer ziet binnenkomen. Warempel al met een mooie scheiding in zijn haar ook.

„Mag ik het beschuitje klaarmaken?” vraagt hij als hij vader goedenmorgen gezegd heeft.

Natuurlijk mag dat.

Als de beschuiten klaar zijn — want de twee mannen willen er ook wel een — schenkt vader de thee in.

Ondertussen gaat Henk naar de bijkeuken. Wat vreemd, Minetje slaapt nog!

Nee, kijk, hij tilt zijn kopje op. Wat ligt er tussen zijn pootjes, tegen zijn buikje aan?

Kleintjes, kleintjes, Minetje heeft kindertjes gekregen, het is een moederpoesje, o, wat enig!

„Vader, vader,” roept Henk hard.

Daar is vader al.

„Ach, Minetje heeft jongen!”

„Het zijn er vier, vader, het zijn er vier!”

Wat zijn ze klein. Ze hebben alle vier hun oogjes nog dicht.

„Die blijven altijd een dag of wat gesloten,” zegt vader.

Henk streelt ze voorzichtig. Minetje vindt dat best. Ze weet wel dat het baasje haar kindertjes geen kwaad doet.

Vader vindt ze ook zo lief. Maar hij moet de thee naar moeder

brengen. Anders wordt die koud. En dan is ze niet lekker. Henk wil een kattenkindje aan moeder laten zien. Maar dat vindt Minetje niet goed. Ze wordt onrustig.

„Doe het maar niet,” zegt vader, „vertel het maar aan moeder. Dan kan ze straks alle vier bekijken.”

Henk kan niet gauw genoeg de trap oplopen.

Door de haast glijdt bijna een beschuitje van het bord af.

Moeder is even blij als Henk met de vier poesekinderen. En ze vindt ze alle even lief. Eén poesje is helemaal zwart, één wit en zwart gevlekt, en twee lijken precies op hun moeder.

Vandaag is het wel een echte feestdag. Omdat moeder helemaal beter is, en om de poesjes, en omdat het Woensdag is.

Rietje komt 's middags ook even kijken en . . . ze mag een poesje uitzoeken. Ze kan het nu natuurlijk nog niet meenemen! Het moet eerst nog bij zijn moeder blijven! Als het groot genoeg is, ja, dan komt het bij Rietje wonen. Misschien kruipt het dan wel eens bij de pop in de wagen.

Rietje kiest een van de poesjes die zo op Minetje lijken.

Dan gaan ze naar buiten, speenkruid plukken. Als moeder gerust heeft, staat er een hele bos op het tafeltje bij haar stoel. En op de theetafel, naast de kopjes, staat een schaal met taartjes. Want moeder tracteert omdat ze weer beter is.

Rietje en Henk mogen eerst uitzoeken.

„Ik neem een tompoes!” zegt Riet.

„Ik neem een zandgebakje!” zegt Henk.

Dan gaan ze weer naar buiten, spelen met de bal, rijden op de step.

Als Henk Kari ziet, moet deze ook even naar de poesjes kijken.

„Ik vraag aan moeder of ik er ook een mag. Dan neem ik die witte. Weet je nog, Henk, dat we Minetje van de schoolmuur haalden? Toen was hij nog zo heel klein!”

„Ja, dat weet ik nog best. Maar je moet nu zij zeggen over Minetje, want het is toch een moederpoesje?”

Minetje wordt onrustig van al die kindertjes. Haar kleintjes piepen zacht. Daarom gaan ze maar weer naar buiten.

Teuna heeft een echt feestmaal gekookt. Tomatensoep, andijvie, biefstuk en citroenvla toe.

Minetje krijgt ook vlees en een lekkere gekookte vis. Ja, zo'n poesenmoedertje moet ook een beetje verwend worden.

Vanavond brengt moeder Henk weer naar bed.

Voor ze de gordijnen dichtschuift, kijkt ze even naar buiten.

Henk komt naast haar staan en kijkt ook.

Er zijn grote wolken en een lachende maan staat aan de hemel.

De wolken schuiven af en toe snel voorbij zijn glundere gezicht. Sterretjes spelen verstoppertje achter die wolken en komen dan ineens weer olijk te voorschijn.

Henk vindt het wel mooi, maar is toch blij als hij veilig en wel in zijn bedje ligt. Moeder dekt hem zo heerlijk toe.

Wat is het fijn dat zij dat weer doet!

Als hij zijn gebedje gedaan heeft, geeft moeder hem een kus

en gaat naar beneden. Dan vouwt hij nog even zijn handen en zegt: „Lieve Heer, ik dank U, dat U moeder toch heeft beter gemaakt!”

Hij gaat op zijn zij liggen en slaapt in.

Beneden in de bijkeuken schuift Minetje voorzichtig over haar kleintjes en dekt zo de poesekindertjes warmpjes toe. Dan vallen ook zij in slaap.

Maar de sterretjes slapen niet. Die blijven de hele nacht verstopperdje spelen, met de wolken. En ook het maantje doet mee. Als de hanen beginnen te kraaien, dan worden zij bleek van moeheid en slapen in. Maar Henk en Minetje merken daar niets van. Die dromen van elkaar. Denk je ook niet?